

VZDUŠNÉ ZÁMKY

I.

Kořeny do jádra země zapuštěnými ohnivou vodu
nasává, nevrlym vysušeným monstrem se stává!

Roznášel o něm vítr, ten zloděj veršů z mého
rukopisu, a vymetaje smítka z klávesnice, posměšně
dodal: A chřestí mu listy.

Co mě to jen napadlo, sednout si ven na vzduch
a psát?

II.

Lidé by řekli – takový ten typ souseda, který si
půjde stoupnout před váš plot a bude křičet do
zavřených oken: Nemám vás rád! – Asi takhle ji
nesnášel.

A roky pracoval na tom, aby ta věc sinala nemilostí
jeho nadhledu a lstivě čupřinou třásl, čímž nad ní
slunce zhašel, na špinavou práci měl ptáky:

žluvám, když táhly, nastavoval rámě, spočinutí
s překrásnou vyhlídkou – za to, že při odletu tón
flétny trhnou a sprostými hvízdami o tu věc otřou se,
za noci kalouse vysílal, aby tu zobákem klap, tam
křídly tlesk.

A pukly by mu suky, kdyby se k němu doneslo, že
ta věc skrývá ještě jinou, které se říká lavice a je krví
jeho krve, a jak moc se jí stýská po teple lidské
zadnice –

Bože, jak on tu starou, u lesa odstavenou tramvaj
nesnášel! Kdysi možná strom, teď už jen dubová
palice.

III.

Jak orgasmus zalilo tvé zorničky ráno nabíjející se
živelností květů, vícehlasem ptáků a spanilou
jízdou hmyzu, perpetuum mobile zaměstnané samo
sebou, svěží čisté ráno, jemuž chutná tak, že zlaté
talíře olízává na zrcadla, v kterých se uvědomí
každý,

kdo se tím ránem lačně toulá, kdo plave jeho
rybníky, doufaje, že aspoň zvlhne – leč vychází
netknutý těmi vodami, kdo impregnovaný pustinou
své mysli tvář přiloží k tváři v odraze – a ono to
nehřeje.

Ale v tu chvíli opřu se ti do zad, pokračoval vítr,
a vyrazím tě po strmé mezi až na kraj pole a ty
nejkratší cestou přeběhneš k remízce, kde objevíš
posed, z něhož můžeš postřílet všechno, co se ti
nevejde do životního pocitu, že jsi nad věcí.

Za oponou ranního oparu jsou nachystáni tito
aktéři:

kulisáci sbíjející scénu tvého dětství, maskérka,
bezradná ze zarudlých očí tvé matky, která tě vždy
bránila a které ses hrubě dotkl větou: Nikdy jsem se
tu necítil doma,

a je tu i ten starý nevrlý dub nad torzem tramvaje se
strupy odloupávajícího se laku, předělané na
zásobárnu krmě pro lesní zvěř.

Připraven? Zahučel vítr a já, rozhodnutý konat
slovem, v souhlasu tichém cvakl jsem propiskou.

Bílé rozvířené jiskry na obloze a pleskavý zvuk
papíru je vše, co zbylo z básní. I zdejší hýkal vypadl
z role a vyprovodil mě smíchem.